

הדרך בחזרה - בלי שושנים

שהיתה אולי יחידה במינה בעולם, היו חבלי ההפ"ת תגלות מכאיבים. החיילים, שלא אהבו את המלחמה, ויתרו רק בקושי על חייהם הארוכה של המשפחה הלוחמת, לא הסתגלו בנקל לשלום אשר החזירם למפלגתיות העכורה ולאווירה אנוכית בה הפכת ההתנרבות לסימן של טפשות והאחווה לסימן חולשה.

„אומרים לי שהקרבות נגמרו ושהצ'יזבאט כבר אינם אקטואליים. לכן החלטתי לכתוב הפעם משהו ציבילי בהחלט...“ בהקדמה לגלגנית זו פתח את דבריו בעל הרשימה המתפרסמת מחדש בעמוד זה. היא פורסמה ב„העולם הזה“ לראשונה בשעה שרכבות לוחמים חזרו הביתה. למרות מערכת-שיקום מצויינת,

שאל לשלומי, חקר מדוע איני מתחתן, כמה אני מרויח לחודש, אם יש לי חשק לקנות עט נובע מוברת, ואם יש לי עצה כיצד מתפטרים מן הצבא. אמרתי לו שאני ממנה, הוא קרא ליוסקה, שבא מן הכתן השני, ואמר לו שאני סגוב ושלא נאה לי כבר לדבר עם חברים מן הגדוד. אמרתי לו שהוא מטומטם, והזמנתי את שניהם לכוס גוזה. בינתיים סיפר לי יוסקה שהמ. פ. שלו משוגע, ושהמ. צ. עשה לו רפורט מפני שענד את סמל הפלוגה שאינו חוקי לפי פקודת המטכ"ל.

נפרדתי מהם בקושי בחמש דקות לפני שמונה, ורצתי בכוח כבר מגן דוד. בדרך עצר אותי יעקב, הממ"מ שלי לשעבר, והציג לפני את אשתו. אמרתי לה שלום, ורציתי להימלט, אבל זה לא הועיל. יעקב סיפר לי שפרק ממני את האקדח בשעה שנפצעתי — מפני שחשב שאני אמות, ואח"כ התאכזב נורא מפני שלא מתו. אבל בעצם זה לא היה איכפת לו, מפני שבין כה וכה כבר חזרתי המ. צ. את האקדח.

בשמונה וחמש דקות נפרדתי מהם, ודהרתי לרחוב נחלת בנימין. העוברים ושבים הסתכלו בי כבמשוגע. בכרך מגן דוד צעק פתאום מישהו „אורי! העמדת פנים כאילו איני שומע, אבל אותו מישוהו תפס אותי בשרחל. זה היה שלום. הוא יצא אחרי הצהריים מהקאלאבוס, אחרי שישב בו יומיים מפני שנעדר שבוע מן המחנה, עכשיו ברח שוב.

מסתבר ששלום הוא היחיד מבין הותיקים שנשארו עוד בפלוגה, והוא מרגיש את עצמו ככלב עזוב. כדי לנחם אותו הזמנתי לכוס אקספרסו אצל ויטמאן. שם התגפלו עלינו שנים מהפלוגה של יוש. מובן מאליו שהתחיל מיד ויכוח מי השכיב את המשורין האנגלי ליד לטרון — המרגמה שלנו אי מכות-הייתה של יוש. אחרי חצי שעה עייפנו מן הדיבורים והלכנו לשתות בירה, כדי לרענן את הנשמות. בבית הקפה נזכרנו פתאום כיצד נסע אברהם בחצי הגיפ שלו מבית-עפא לנגבה מבלי להרגיש שחסרים לו שני גלגלים. ומרוב צחוק שברנו שתי כוסות. בעל בית הקפה חשב שאנחנו שכורים ורצה להשליך אותנו החוצה. נפרדנו אחרי ההצגה השניה בשעה אחת עשרה וחצי.

אביבה מספרת לי בסוד שהיתה בוכה כל פעם בחשאי בשעה שראתה את עובדיה יוצא אתנו לפעולה. בעצם לא היו צריכים לתת לאשה לגור במחנה אחד עם בעלה. אך בסופו של דבר זה היה כדאי: הנה נולדה לנו אסתר.

יום ג'

יוש התחתן. לא תאמינו, אבל חזיתי במאורע כמו עיני. הוא עמד מול הרב כשהוא מסורק ועונד עניבה, וזה היה נורא מצחיק. בדרך כלל היה תמיד מתהלך פרוץ. נעול סנדלים ולבוש מכנסים קצרים. נראה שכל אדם מתקלקל כשהוא מתחתן. אפילו את סמני הדרגות שלו ענד הפעם. יוש הגייגני הוא מפקד הפלוגה שכבשה את „113“ בהסתערות הכידונים הראשונה של המלחמה. הוא תמיד רכב קשות על האנשים שלו, לא נתן להם לישון במיטות (כדי שיתחשלו) ובכלל רצה לעשות מהם חיילים. עכשיו הם באים כולם בחליפות ציביליות ונראים נורא מגוחכים כשהם מושיטים לו את היד.

מפקד החטיבה וקצין המבצעים שלו באו לטקס. הם נוהרים לא להרבות באכילה, מפני שיש להם עוד שלוש חתונות הערב — כולם חיילים משותרים של החטיבה. אדם שפיקד פעם על החטיבה יש לו גיזב לכל החיים: הוא צריך להשיא את אשתו, ולהכניס את בניהם בבית, ואולי גם ללחתם לבית עולמם. אחרי החופה שואלים את יוש מה היה יותר קשה — לכבוש את 113 או להתחתן. הוא טוען שהנשואים הם מיבצע מסוכן יותר.

יום ה'

דין מספיק! מהיום אינני עובר עוד ברחוב אלנבי. היה לי הערב ראיון בשעה שמונה. יצאתי מן הבית בעשרים לפני שמונה והלכתי לאסי בכוח למוגרבי. שם תפס אותי שמוליק מפלוגת המטה, טפח לי על הגב,

יומן לא-קרבי

יום א'

נולדה לנו בת. כולנו שמחים מאד ומרגישים כגיבורים האב הוא עובדיה, הנהג המשוגע שלנו שנפצע בעיבדיס, אחרי שהצליח לפצוע כמעט את כל הפלוגה בתאונות דרכים. האם היא אביבה, מי שהיתה אצלנו חובשת גדודית. אחרי שמילאו ההורים את תפקידיהם, היה תפקידנו העיקרי רי לתת לקטנה שם. עשינו את חשבון תשעת החדשים, וגילינו שהענין התחיל בערך בעשרת ימי הקרבות, בין שתי ההפוגות. אחדים מציעים לקרוא לבת „נגבה“, אך יש המציעים את השמות „גיפה“, „עופרה“ (על שם בית המעדיפים פעם בית-עופרה), „שמשונה“ (על שם השור עילם) ועוד. מכיון שאיננו מגיעים לכלל דעה אחידה מחליט עובדיה לקרוא לה אסתר, על שם הסבתא...

החברים לבושים כולם בגדים ציביליים, והם נראים משונים מאד. רק משה האלוטאי לא הצליח עדין להשתחרר, וכולם מתלוצצים על חשבונו. מסכן, הוא לא הספיק לחטוף כדור כשעוד היתה הזדמנות לכך.

אחרי שגרשנו את הקרובים ואת אורחי המשפחה אנו יושבים במעגל, שותים קוניאק ומציובתים. כולם מתפקעים מצחוק כשנוכרים כיצד „סחבנו בהפוגה הראשונה עדר שלם של עשרים פרות. רדפנו בגיפים אחרי הפרות המברי הלות, ויצחק תפס אחת בונז ונגרר אחריה עשרים מטרים“. אט אט משתכרים כולנו בנזכרים במעשי זרעה שונים. בין רעמי צחוק מספרים כיצד נפצע צבי בפרצוף כשהוציא בבוקר את האף שלו מן השוחה, וכיצד מיקי כמעט הרג את ראובן כשהמקלע נשמש מידיו. אמו של עובדיה נכנסת ושומעת כיצד עברנו בטעות על שדה-מוקשים כדי לסחוב אבטיחים, ושואלת אותנו למה אנחנו צוחקים. אין לה כנראה חוש הומור.

... כן, נסיונותי, אבל...
אסקוט טעימה יותר
טובה יותר!